

„Men han gjorde da slet ikke nogen Lykke.“

„Hvem har sagt det?“

„John fortalte, at Folk ikke vilde høre ham tilsidst. Det blev jo næsten til Skandale.“

„Snak! Der var ganske vist nogle Spektakelmagere. Men det kan ikke undgaaes ved den Slags Møder. Pastor Gaardbo talte baade smukt og djærvt, synes jeg. Og det var vist den almindelige Mening.“

Jytte, der havde set op, bøjede sig igen ned over sit Broderi og blev lidt rød. Saa meget Pastor Gaardbo til Tider var hende imod — og hun kunde i enkelte Øjeblikke næsten hade ham — var hun alligevel Moderen taknemlig for de Ord. Hun ærgrede sig nu kun over, at hun straks havde troet paa Fætterens ondskabsfulde Opspind om ham, hvad der endogsaa havde kostet hende et Par Timer af hendes Nattesøvn. Det var gaaet hende saa taabeligt nær, at han havde lidt et Nederlag.

For nu ikke at høre mere rullede hun sit Sytøj sammen og gik ind.

Paa Vejen mødte hun Enslev. Han stod paa Verandatrappen og saa saa bøs ud, at hun helst havde undgaaet ham, saa gode Venner de ellers var. Men da han opdagede hende, lyste det lidt op i hans Ansigt. Han løftede de mørke Buskebryn og strakte Haanden frem.

„Du altid flygtende Diana! ... Dig har jeg næsten ikke set. Vil du sørge for, at du faar Plads ved Siden af mig ved Frokostbordet! Saa skal du skrifte for mig.“

„Jeg faar vist ikke Lov til at nyde saa stor en Ære.“

„Det er en Ordre — forstaar du! Jeg vil høre, hvad for Skarnstreger du har begaaet siden sidst. — Hvor er din Mor?“

„Hun sidder derhenne.“

„Godt! Paa Gensyn altsaa!“

Han kom med lidt Besvær ned ad Trappen. Jytte vovede ikke at tilbyde sin Hjælp. Intet opirrede den gamle Mand mere, end at Folk lod sig mærke med, at de tænkte paa hans Alder eller hans svage Fod.

„Naa, der sidder Fru Justitia og strikker! Det er en Beskæf-